

Nu er der selvfølgelig mange, som vil hævde, at forslaget kun har en skattemæssig betydning i form af kroner i finansministerens kasse, og det er argumenter, som vi også måtte lægge øre til, da vandafgiften i sin tid blev indført som et led i skattereformen.

Men hvad er så resultatet i dag? Jo, det er, at på grund af vandafgiften er folk blevet bevidste om, hvor meget vand de bruger, og virkningen er ikke til at tage fejl af.

Der spares i dag på den værdifulde grundvandsressource, og der bruges ikke nær så megen energi til at pumpe overflødigt vand rundt.

Et andet eksempel er, at den grønne afgift på plastposer har bevirket ca. en halvering af forbruget.

Så kan man sige, at denne spildevandsafgift ydermere tager hensyn til de erhvervmæssige interesser, idet der er fritagelser og lempelser for en række virksomheder inden for seks produktionsgrene, nemlig sukker, cellulose, fisk, pektin, organisk pigment og vitaminer for at få det hele med.

Ordningen er ikke svær at administrere, da de store spildevandsudledere i forvejen fører kontrol eller får ført kontrol med, hvor meget vand de udleder, og ofte via kontrol og egen kontrol i forbindelse med udlednings- og miljøtilladelse måler indholdet netop af kvælstof, fosfor, organisk forurening og andre ting.

Så dette lovforslag slår to fluer med et smæk. For det første bringer det midler i statskassen, i stedet for at man skal hæve den direkte indkomstskat, og for det andet gavner det miljøet. Man får separeret mere vand uden om rensningsanlæggene, og det kan vi alle sammen være interesseret i sker.

Derfor kan Socialdemokratiet støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Martin Glerup sagde i indledningen af sit indlæg ganske korrekt, at dette er en fuldførelse af skattereformen, som jo altså i mellemtiden har mistet sit flertal, og jeg vil godt sige, at den skattereform var og er vi imod på grund af den profil, den havde, som vi mente gavtede for meget i toppen og slet ikke i bunden. Selv om det er et ganske lille beløb pr. husstand, der her er tale om, er det stadig væk vores opfattelse, at det er en forkert måde at finansiere skatteomlægninger på, særlig når det går til de bedst

stillede, og i særdeleshed efter at vi har opdaget, at man siden har fundet 3/4 mia. kr., man ifølge finanslovaftalen med De Konservative vil give til dem med formue.

Derfor er vi sådan set som udgangspunkt skeptiske og imod det her, men vil selvfølgelig diskutere det ud fra, om vi kan styrke det grønne indhold i det, men også ud fra, om vi – når vi får dét, som vi sådan set er enige i, nemlig en flytning af skattetrykket fra personskatter til grønne afgifter af forskellig art – fremover har sikkerhed for, at der ikke deri sker en asocial omfordeling.

Noget af det, vi er nervøse for, er, hvis denne afgift skal danne mønster for en fremtidig asocial ændring af skattebyrden.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Vi mennesker har et ansvar for at værne om den natur, vi er så afhængige af. Denne indsats for miljøet kan efter Venstres opfattelse godt forenes med produktion og forbrug. Det kan gøres ved, at vi spænder markedsökonomien for miljøbeskyttelsen. Prismekanismen, det, at vi sætter pris på forskellige ting, som jo er en væsentlig del af markedsökonomien, kan i mangfoldige tilfælde anvendes til at fremme et miljøvenligt forbrug og en miljøvenlig produktion, og vi kan ofte få en mere effektiv miljøbeskyttelse for færre penge ved at bruge markedsmekanismen end ved at anvende en centralistisk forbuds- og påbudspolitik.

Grønne afgifter, som er et enkelt element i det at føre en markedsökonomisk eller markedsmæssig miljøpolitik, kan således i flere tilfælde være en omkostningseffektiv reguleringsform; men det må aldrig glemmes, at der i forbindelse med grønne afgifter kan være mange problemer.

For det første findes der ikke nogen objektive kriterier for fastsættelsen af afgifternes størrelse. Derfor kan afgifterne nemt blive større, end de konkrete problemer berettiger til. Denne risiko forstærkes af, at grønne afgifter let kan blive et skalkeskjul for finansieringen af flere offentlige udgifter, eksempelvis i form af finurlige tilskudsordninger, for hvem kan protestere mod en skat, som sigter på at skabe et renere miljø?

Man kan se, hvordan man her har opfundet en mekanisme til at skabe flere offentlige indtægter til at finansiere større udgifter. Lad mig sige det rent ud: I Venstre har vi regeringen mistænkt for, at de grønne afgifter skal bruges til at finansiere det hul, der stadig væk er i stats-